

ALGO HABRÁ QUE HACER PARA ENTENDER NOS

Es evidente que si en nuestro país se aspira a llegar a una equiparación digna con las naciones de nuestro entorno en materia deportiva y en muchas otras áreas de la cultura –porque el deporte se diga lo que se diga es una forma de manifestación cultural–, debe abandonarse de una vez por todas la “política de campanario” y entrar en una dialéctica de entendimiento, de respeto mutuo y de colaboración.

Es perceptible, para cualquier observador discretamente sensible, un evidente tufo a especulación individualista a maximalismo a ultranza, a desconfianza y a intromisión desde los diferentes estamentos que, más o menos, vertebran un teórico organigrama deportivo que, hasta ahora, no ha funcionado por razones obvias.

No existe, y debemos reconocerlo así, una coordinación a nivel institucional que conjunte iniciativas y medios hacia un mismo fin, con independencia de los vaivenes políticos que en todo país democrático pueden suceder, y que de hecho deben suceder, diría yo, pero que no tendrían porque afectar ni a las estructuras técnicas ni a los programas elaborados por estos.

De otra parte, en el seno de estas propias estructuras técnicas, se hace latente un divorcio absoluto de intereses y objetivos entre sus diferentes estamentos: ya sean directivos, técnicos deportivos, profesionales en las distintas áreas científicas y deportistas. Es un permanente diálogo de sordos en que cada uno intenta defender su “status” o su parcela de poder, con desprecio total hacia opiniones, consejos, asesoramientos, o experiencias de unos y otros, en una absurda limitación intelectual que no puede llevar a otra consecuencia que la de estar condenados a movernos en cotas de mediocridad alarmantes.

Creo, con toda crudeza pero también con la mayor de las ingenuidades, que más tarde o más temprano algo habrá que hacer para entendernos.

J.G.

ALGUNA COSA HAUREM DE FER PER ENTENDRE'NS

És evident que si en el nostre país aspirem a arribar a una equiparació digna amb les nacions del nostre entorn en matèria esportiva i en moltes altres àrees de la cultura –perquè l'esport, diguin el que vulguin, és una forma de manifestació cultural– cal abandonar d'un cop per sempre la "política de campanar". I entrar en una dialèctica de respecte mutu i de col.laboració.

És perceptible, per a qualsevol observador discretament sensible, una flairé evident d'especulació individualista, de maximalisme a ultrança, de desconfiança i d'intròmissió des dels diferents estaments que més o menys vertebren un teòric organigrama esportiu que, fins avui dia, no ha funcionat per raons òbvies.

No existeix, i així ho hem de reconèixer, una coordinació d'àmbit institucional que aplegui les iniciatives i els mitjans vers un mateix fi, amb independència del vaivé polític que en tot país democràtic es pot esdevenir i que, de fet, ha d'esdevenir-se –jo diria– però que no hauria d'afectar ni les estructures tècniques ni els programes elaborats.

D'altra banda, en el si d'aquestes mateixes estructures tècniques es palesa un divorci absolut d'interessos i objectius entre els seus diferents estaments: directius, tècnics esportius, professionals en les diferents àrees científiques i esportistes. És un permanent diàleg de sords en el qual cadascú intenta defensar el seu "status" o la seva parcel.la de poder, amb un despreci total vers les opinions, els consells, assessoraments o experiències dels uns i dels altres, en una absurda limitació intel.lectual que no pot menar a cap altra conseqüència que la d'estar condemnats a moure'ns dintre de cotes d'una mediocritat alar.mant.

Jo crec, amb tota cruesa però també amb una gran ingenuïtat, que tard o d'hora alguna cosa s'haurà de fer per entendre'ns.

J.G.

